



SHORT STORY

WITTE LELIES

LIBERTY BIESMA

Witte lelies



“De angst is de moeder van de moraal.”

Friedrich Nietzsche

Het is kwart over zeven als ik beneden kom. Op de bar staat een bord met twee bruine boterhammen met uitgedroogde pindakaas en een origami vogeltje met de tekst, “Liefs, Mama.” Pff... Hoopvol trek ik de koelkast open. Geen melk. Godverdomme. Ik smijt hem dicht en hoor wat omvallen. Haha, ik ben benieuwd wat er op de grond kapot valt als iemand hem weer opent. Hopelijk die glazen fles aardbeiensaus voor de verjaardagstaart van die loser waar ze nu mee is. Snel eet ik de binnenkant van het brood op, laat het bord met de korsten staan, mep het papieren vogeltje plat en loop de deur uit.

Het is een mooie voorjaarsdag. Dauwdruppels glinsteren op het gras en de zon schijnt fel. Het zal snel warmer worden. Verderop loopt Liesbeth. Ze kijkt nerveus achterom, die stomme kut. Ik plaats mijn handen om mijn mond en roep zo hard ik kan, ‘Liesbeth, Piesbed.’ Ze zet het gelijk op een lopen. Net als ik geniet van haar angst, kraakt er wat onder mijn schoen. Gadverdamme, een slak. Wat, een hele familie. De grootste pak ik op en gooi hem zo hard ik kan tegen een voorbijrijdende bus. Met een hard spattend geluid breekt zijn huisje tegen de ramen. De chauffeur gebaart woedend naar me. Lachend steek ik mijn middelvinger op naar die sukkel. De andere grote slak, dat zal de moeder wezen, gooi ik zo ver ik kan, terug naar waar ze vandaan kwam. Kan ze dat stuk nog eens lopen, haha. En de twee kindjes, ‘ach... hebben jullie het zo warm?’ Ik leg ze ondersteboven op het gras, kunnen ze lekker uitdrogen in de zon. ‘Had je hier maar niet moeten lopen met je hele teringfamilie.’ Tevreden loop ik verder en nader het schoolplein waar mijn fans al op me wachten.

In mijn ooghoek zie ik Charlotte achter de fietsenstalling wegkruipen. Ze heeft haar haren kort geknipt en verschuilt zich voor mij, die christenkut. Weer heeft ze dat rokje aan. Ik sluip met een boog om het houten bouwwerk. Ze heeft niets in de gaten tot ik haar beetpak en ruw tegen de muur druk. Ze begint te huilen als ik mijn onderarm tegen haar keel druk en haar de adem ontnem. ‘Wat ga je nu doen christenmeisje? Ga je God weer om hulp vragen?’ Ruw steek ik mijn rechterhand onder haar rok en grijp haar stevig tussen haar benen. Haar ondergoed is klam en zacht. Ze beweegt niet, ze snikt alleen maar. De schoolbel maakt een eind aan het moment. Ik grijp haar nog harder vast en hoor een gesmoorde kreet van afkeer en pijn. Zweetdruppels glinsteren op haar voorhoofd. Ik fluister in haar oor. ‘Je houdt je mond, trut. Is dat duidelijk?’ Ze snikt en met een gebroken stem zegt ze ja. Tergend lik ik over haar wang. Ze ruikt naar

witte lelies. Haar geur blijft bij me hangen. Een minuut te laat loop ik de klas in. Charlottes stoel is leeg en iedereen is stil, zelfs de leraar.